

Universiteit
Leiden
The Netherlands

De tijd zal het leren: de Hoge Raad over het recht van het kind op afstammingsinformatie

Zon, K.A.M. van der

Citation

Zon, K. A. M. van der. (2022). De tijd zal het leren: de Hoge Raad over het recht van het kind op afstammingsinformatie. *Eb: Tijdschrift Voor Scheidingsrecht*, 2022(7/8), 140-144. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3513648>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3513648>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

De tijd zal het leren

De Hoge Raad over het recht van het kind op afstammingsinformatie

Mr. dr. K.A.M. van der Zon, datum 13-06-2022

Datum

13-06-2022

Auteur

Mr. dr. K.A.M. van der Zon^[1]

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

JCDI

JCDI:ADS651179:1

Vakgebied(en)

Personen- en familierecht (V)

Wat hadden er een tragedies voorkomen kunnen worden als Oedipus had geweten van wie hij afstamde. Dat het recht op kennis van de afstamming een duidelijke bescherming toekomt in kinder- en mensenrechtenverdragen heeft dan ook goede redenen. Kennis van de afstamming kan van belang zijn voor de identiteitsontwikkeling en het psychisch welzijn van het kind. En het kan praktisch van betekenis zijn, bijvoorbeeld door de mogelijkheid om kennis te kunnen nemen van erfelijke ziektes die in de familie bekend zijn.

1. Inleiding

Het mag geen nieuws zijn dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geen voorstander is van een wettelijke presumptie met betrekking tot het ouderschap. Al in 2011 overwoog het Hof dat wettelijke veronderstellingen ten aanzien van het biologisch ouderschap niet meer van deze tijd zijn.^[2] Toch is er ook veel te zeggen voor een wettelijke presumptie met betrekking tot het ouderschap, bijvoorbeeld waar het gaat om de rechtszekerheid en de voorspelbaarheid en het voorkomen van al te veel subjectieve oordeelsvorming.^[3] In zijn algemeenheid zullen veel kinderen er belang bij hebben wanneer twee ouders gezamenlijk de opvoedingsverantwoordelijkheid voor hem dragen en dat die gezamenlijke verantwoordelijkheid zonder al te veel juridisch gesteggel vast komt te liggen. Nadeel is evenwel dat juist in die zaken waar het ouderschap reeds belegd is bij twee personen en een derde zich daarin wil mengen, de rechter voor ingewikkelde afwegingen wordt geplaatst. Wanneer mag het een vermeende biologische vader worden toegestaan om zich te mengen in de bestaande gezinsrelatie, bijvoorbeeld omdat ook hij zijn kind wil leren kennen?

De Hoge Raad heeft zich in de afgelopen maanden tweemaal uitgelaten over verzoeken tot het vaststellen van de biologische afstammingsrelatie met behulp van een DNA-test.^[4] In beide zaken ging het nadrukkelijk niet om de juridische afstammingsrelatie. In de eerste zaak was het de vermeende vader te doen om een omgangs- en informatieregeling. In de tweede zaak was het juist het kind, dat overigens inmiddels allang geen kind meer is, dat zekerheid wilde over zijn biologische afstamming. Met name de eerste zaak is van belang in het kader van de scheidingscontext. In de literatuur is al meermaals de vraag gesteld of de huidige wettelijke regeling waarin alleen juridische ouders of personen met familielevens ontvankelijk zijn in hun verzoek tot omgang, nog altijd voldoet aan de vereisten die het EHRM stelt.^[5] In deze bijdrage zal ik stilstaan bij de vraag wat de recente uitspraken van de Hoge Raad betekenen voor de praktijk. Hiertoe zal ik achtereenvolgens ingaan op beide uitspraken van de Hoge Raad, daarbij de rechten van het kind en de biologische ouder bespreken om vervolgens stil te staan bij de betekenis van de uitspraken voor de praktijk.

2. De Hoge Raad over het verzoek van de vermeende biologische ouder tot omgang en informatie

De zaak die leidde tot HR 10 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1851, was aangespannen door een vermeende biologische vader, laten we hem A noemen. A stelde dat hij in het conceptietijdvak gemeenschap had gehad met moeder B. Het kind dat uit moeder B is geboren was echter in de derde zwangerschapsmaand erkend door C, met wie moeder B nog voor de geboorte van het kind ook trouwde. Moeder B ontkende dat er sprake was geweest van een affectieve relatie tussen haar en de vermeende biologische vader.

A wendde zich tot de Rechtbank Gelderland met vier verzoeken. De benoeming van een bijzondere curator voor het kind, vaststelling van een omgangsregeling tussen hem en het kind, vaststelling van een informatieregeling met betrekking tot het kind en ten laatste te bepalen dat de moeder en de juridische vader van het kind meewerken aan een DNA-onderzoek bij het kind om het *biologisch* vaderschap van A vast te stellen. A verzocht nadrukkelijk niet om het *juridisch* vaderschap vast te stellen. Nu biedt de wet de man op dat punt ook geen mogelijkheid. Om het juridisch vaderschap vast te stellen, zal immers eerst het vaderschap van de echtgenoot van de moeder worden ontkend (artikel 1:200 BW). Dat verzoek kan alleen worden ingediend door een juridische ouder of door het kind zelf (artikel 1:200 lid 1 BW).

De rechtbank benoemde een bijzondere curator, vermoedelijk op grond van artikel 1:250 BW omdat de verzoeken niet zagen op het vaststellen van de afstamming en artikel 1:212 BW dus niet van toepassing was. Ten aanzien van de overige drie verzoeken ging de rechtbank allereerst in op de deelname aan het DNA-onderzoek. De bijzondere curator had geadviseerd dit onderzoek te gelasten, omdat het in het belang van de minderjarige zou zijn om zo vroeg mogelijk op de hoogte te zijn van zijn afstamming terwijl de minderjarige nu nog geen hinder zou ondervinden van het onderzoek. De minderjarige was op dat moment nog geen jaar oud (r.o. 1.6). Hoewel de rechtbank erkende dat het kind recht heeft op kennis van zijn afstamming, achtte zij een onderzoek naar de biologische afstamming op dit moment niet in het belang van de minderjarige. Het onderzoek zou een te grote inbreuk maken op de persoonlijke levenssfeer van het gezin omdat daarmee de balans in het gezin ernstig zou worden verstoord (r.o. 1.8). Het verzoek om de juridische ouders te gelasten mee te werken aan een DNA-onderzoek werd dan ook afgewezen. Die afwijzing had dan vervolgens de consequentie dat ook de verzoeken tot vaststelling van een omgang en van een informatieregeling werden afgewezen. De man stond immers niet in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind en in afwezigheid van een DNA-onderzoek kon evenmin vastgesteld worden dat hij de biologische vader was van het kind.

Het hof komt met een vergelijkbare redenering tot dezelfde conclusie, en de vermeende biologische vader stelde cassatie in. De Hoge Raad overweegt dat het hof (en eerder ook de rechtbank) de aan hem voorgelegde verzoeken als het ware in verkeerde volgorde heeft behandeld. Waar de eerdere instanties eerst ingingen op het verzoek om de ouders te gebieden mee te werken aan het DNA-onderzoek, oordeelt de Hoge Raad dat uit de jurisprudentie van het EHRM volgt dat allereerst vastgesteld moet worden of de verzoeken van de man om omgang en informatie te krijgen, toegewezen zouden moeten worden ervan uitgaande dat hij inderdaad de biologische vader is. Als die vraag bevestigend moet worden beantwoord, dan komt de vaststelling van het vaderschap aan de orde. Volgens de Hoge Raad had er derhalve eerst een belangenafweging moeten worden gemaakt voorafgaand aan de beoordeling van het verzoek om DNA-onderzoek, waarbij in navolging van EHRM-jurisprudentie de belangen van het kind een eerste overweging vormen. Bij de belangenafweging moet onder meer het belang van het kind om zijn biologische vader te leren kennen als ook het risico op verstoring van zijn gezinsleven worden meegewogen (r.o. 3.6). Wanneer daaruit volgt dat het belang van het kind gediend is met omgang met de man of met het verstrekken van informatie aan de man, aannemende dat deze de verwekker is, kan de rechter een DNA-onderzoek gelasten. Daarbij moet tevens op grond van feiten en omstandigheden zijn gebleken dat aannemelijk is dat de man de verwekker van het kind kan zijn.

Wat zegt de Hoge Raad over het recht van het (volwassen) kind op kennis van zijn afstamming?

Een tweede oordeel van de Hoge Raad over het recht op afstammingsgegevens volgde drie maanden later in HR 11 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:349. Ditmaal ging het niet om een minderjarige, maar om een inmiddels volwassen man van 53 die zijn vermeende vader (gedaagde), die inmiddels 80 jaar oud was, wilde bewegen tot het meewerken aan een DNA-onderzoek. Duidelijk was dat de moeder van de 53-jarige (eiser) en de vermeende vader in 1967 een relatie van seksuele aard hadden. In 1968 is eiser geboren en in 1969 is de moeder getrouwd met een ander. Door dit huwelijk werd eiser gewettigd door de echtgenoot van de moeder. Al in zijn jeugd heeft de moeder eiser echter verteld dat niet haar echtgenoot, maar de gedaagde zijn vader is.

Eiser, laten we hem X noemen, is er altijd van uitgegaan dat gedaagde zijn vader is, maar heeft om verschillende redenen nooit contact met hem op durven te nemen. Pas nadat hij op zijn zesenvetigste werd getroffen door een hartaanval, ging X op zoek naar zijn biologische vader. Hij vond zijn verwekker vervolgens ook, maar deze ontkende zijn biologische vader te zijn. Volgens hem was de relatie tussen hem en de moeder al in augustus 1967 verbroken, terwijl X in oktober moet zijn verwekt.

Zowel de voorzieningenrechter in de rechtbank als het hof oordeelden dat het voldoende aannemelijk is gemaakt dat gedaagde de vader van X kan zijn. Cruciale vraag is dan ook of de weigering van gedaagde om mee te werken aan het DNA-onderzoek onrechtmatig is jegens X. Zowel de rechtbank als het hof maken een belangenafweging tussen de belangen van X en die van gedaagde, maar zij komen wel tot een verschillend oordeel. De rechtbank oordeelt dat het belang van X om te weten van wie hij afstamt, zwaarder weegt dan het belang van gedaagde om dat verborgen te houden (r.o. 4.10). Het hof gaat uitgebreider in op de te maken belangenafweging. Daarbij staat het allereerst stil bij het juridisch belang van X om het vaderschap vast te stellen. Nu eiser niet van plan is om een procedure tot gegrondverklaring van de ontkenning van het vaderschap van zijn juridische vader te gaan voeren, heeft hij, zelfs als zou blijken dat gedaagde

inderdaad zijn verwekker is, ook geen mogelijkheid om diens juridische ouderschap gerechtelijk te doen vaststellen. X stelde dat hij al veertig jaar wist dat gedaagde zijn verwekker was, waaruit het hof afleidde dat er voor X geen onduidelijkheid bestond over zijn ontstaansgeschiedenis. Ook had X geen intentie om contact met zijn vermeende vader op te bouwen en het lag naar oordeel van het hof ook 'gelet op de over en weer betrokken stellingen, allerm minst in de lijn der verwachting' dat contact tot stand zou komen mocht het biologisch vaderschap worden vastgesteld. Daaruit volgt ook dat het medisch belang dat de man stelde te hebben bij de vaststelling van het ouderschap, kan worden betwijfeld. Als er geen contact tot stand zal komen tussen X en zijn vermeende vader, zal X van hem ook geen informatie krijgen over eventuele mentale of fysieke aandoeningen. Bovendien heeft X inmiddels al contact gelegd met zijn vermeende halfbroers en zou het daarom mogelijk moeten zijn om verwantschap tussen X en een van de halfbroers vast te stellen. Daartegenover stelde het hof het belang van de vermeende vader bij een rustige oude dag. De pogingen van X om in contact te komen en om een DNA-test af te dwingen, hadden bij de vermeende vader geleid tot een reactieve depressieve stoornis. De grote fysieke en mentale impact als gevolg van de claim dat X zijn zoon was, maakte naar oordeel van het hof dat zijn belang in dit geval zwaarder woog dan het belang van de man om zijn afstamming te kennen.

De Hoge Raad gaat in deze zaak uit van dezelfde uitgangspunten als de rechtbank en het hof, en herhaalt de rechtsleer die het hof ten grondslag legde aan zijn arrest. Die rechtsleer komt er kort gezegd op neer dat, wanneer het aannemelijk is dat iemand de biologische ouder van een kind kan zijn, het belang van het kind om te weten van wie hij afstamt, prevaleert boven het belang van de vermeende ouder om dat verborgen te houden, ook wanneer dat inhoudt dat de vermeende ouder een DNA-test moet ondergaan. Alleen in uitzonderlijke omstandigheden kan hier een uitzondering op worden gemaakt. De Hoge Raad vervolgt echter niet met te oordelen dat het hof er in zijn gemaakte belangenafweging ten onrechte van is uitgegaan dat X een concreet aan te wijzen belang moest hebben bij het verkrijgen van zekerheid over wie zijn verwekker is. Dat belang is volgens de Hoge Raad in de eerste plaats gelegen in het 'kunnen vormen en ontwikkelen van een eigen identiteit en persoonlijkheid' (r.o. 3.1.5). Dat het meewerken aan een DNA-onderzoek belastend is voor het welbevinden en de gezondheid van de vermeende ouder, kan er slechts in uitzonderlijke gevallen toe leiden dat een uitzondering kan worden gemaakt op het uitgangspunt dat het belang van het kind prevaleert. Niet gebleken is dat van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden sprake was. De Hoge Raad vernietigt daarop het arrest van het hof en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag voor verdere behandeling.

3. Reikwijdte van het recht op afstammingsinformatie?

De Nederlandse wet biedt het kind geen direct recht op afstammingsvoorlichting.^[6] Evenmin biedt het een recht aan vermeende verwekkers om hun biologisch ouderschap te doen vaststellen. In de eerste zaak had het verzoek van A om de juridische ouders van het kind te bewegen om mee te werken aan een DNA-test dan ook vooral het karakter van een procesincident, bedoeld als middel om het vaderschap te bewijzen en zo de verzoeken van A tot omgang en informatie te kunnen onderbouwen. In de tweede zaak vond de vordering zijn grondslag in artikel 6:162 BW. Voor een uitwerking van het toetsingskader in deze zaken moet dus worden teruggevallen op internationale bepalingen, met name (maar niet uitsluitend) op artikel 8 EVRM. Daarbij moet een onderscheid worden gemaakt tussen de rechten van het kind om te weten van wie het afstamt en de rechten van de vermeende ouder om te weten of hij van een kind de biologische ouder is.

3.1 Rechten van het kind

Allereerst de rechten van het kind. Die vloeien in de eerste plaats voort uit het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK). Artikel 7 en 8 IVRK beschermen het recht van het kind om zijn ouders te kennen en zijn recht op identiteit.

Onderdeel van die identiteit zijn de familiebetrekkingen van het kind. Hoewel de letterlijke tekst van artikel 7 IVRK melding maakt van het recht om *zover mogelijk* zijn ouders te kennen, blijkt uit de memorie van toelichting bij de invoering van het IVRK dat die woorden vooral zijn toegevoegd met het oog op adoptie.^[7] In sommige staten was het namelijk mogelijk om in geval van adoptie van een kind de identiteit van de biologische ouders geheim te houden.

Het recht om ouders te kennen volgt ook uit het onder artikel 8 EVRM beschermde privéleven. Kinderen hebben recht op toegang tot informatie over hun afstamming. Dat recht maakt onderdeel uit van hun recht op bescherming van hun identiteit, hetgeen op zichzelf weer voortvloeit uit het recht op bescherming van het privéleven.^[8] Evenals bij het recht op bescherming van het familieleven dat ook voortvloeit uit 8 EVRM, kan een inbreuk op de bescherming van het privéleven gerechtvaardigd zijn, mits dat voldoet aan de eisen die voortvloeien uit artikel 8 lid 2 EVRM. In dat verband moet doorgaans een belangenafweging worden gemaakt tussen enerzijds het recht van het kind op informatie over zijn afstamming en anderzijds het recht van de veronderstelde vader om niet gedwongen te worden tot het ondergaan van medische tests, in dit geval een DNA-test. Belangen van het kind vormen hier een eerste overweging.^[9] Het recht van het kind om te weten van wie het afstamt, houdt bovendien niet op zodra de minderjarige meerderjarig wordt. In *Jäggil Zwitserland* concludeerde het EHRM dat 'an individual's interest in discovering his parentage does not disappear with age, quite the reverse'.^[10] Een kind en ook een volwassene hebben er recht op om te weten van wie ze afstammen. Dat is niet hetzelfde als het recht op het juridisch erkennen van die afstammingsband. Ook op dit punt dient een belangenafweging gemaakt te worden tussen de belangen

3.2 Rechten van de vermeende verwekker?

De A-G geeft in zijn uitgebreide conclusie een gedegen overzicht van de EHRM-jurisprudentie op dit gebied. Kort gezegd komt die lijn op het volgende neer. Het recht van de vermeende verwekker wordt beschermd onder artikel 8 EVRM. Dat recht is dan gekoppeld aan het belang dat de vermeende vader heeft bij het leren kennen van zijn kind. De staat is niet verplicht om de vermeende vader een rechtsingang te bieden om zijn biologische vaderschap te doen vaststellen, los van het juridisch vaderschap.^[12] Is het de vermeende vader te doen om het aanvechten van het juridisch vaderschap en vervolgens om het vaststellen van zijn eigen vaderschap, dan geldt dat die beslissing onder de zogenoemde *margin of appreciation* van de staat valt. Hoe groot die beoordelingsruimte is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Als de afwijzing van het verzoek is gebaseerd op het feit dat het kind al een juridische vader heeft, dan is de beoordelingsruimte groot. Dat neemt niet weg dat de erkenning door een ander niet de enige reden mag zijn om het verzoek van de vermeende vader om zijn ouderschap juridisch vast te leggen, af te wijzen.^[13] Er moet een belangenafweging worden gemaakt, waarbij bijvoorbeeld het belang van het kind bij een stabiel gezinsleven reden kan zijn om het verzoek van de vermeende vader af te wijzen.^[14]

In allebei de onlangs aan de Hoge Raad voorgelegde zaken ging het niet om het vaststellen van de juridische afstammingsrelatie. Waar het gaat om omgang en informatie, is het EHRM in *Kautzor/Duitsland* heel duidelijk geweest. Daarin werd overwogen:

‘It follows that Article 8 of the Convention can be interpreted as imposing on the Member States an obligation to examine whether it is in the child’s best interests to allow the biological father to establish a relationship with his child, in particular by granting contact rights. This may imply the establishment, in access proceedings, of biological — as opposed to legal — paternity if, in the special circumstances of the case, contact between the alleged biological father presuming that he was in fact the child’s biological parent — and the child were considered to be in the child’s best interests.’^[15]

De vermeende biologische ouder die niet juridisch als zodanig is erkend en ook geen familieleven met het kind heeft, mag dus niet zonder belangenafweging niet ontvankelijk worden verklaard. Veel houvast voor de te maken belangenafweging gaf het EHRM evenwel niet.^[16] Daarop wees ook rechter Nussberger in haar *dissenting opinion* bij de uitspraak *Mandet/ Frankrijk*, waarbij ze er tevens op wees dat het recht van het kind om te weten van wie het afstamt een recht betreft en geen plicht.^[17] De nadruk in de EHRM-jurisprudentie lijkt met name te liggen op het besluitvormingsproces waarbij gekeken wordt naar de vraag of er een gedetailleerd onderzoek van de feiten door de bevoegde autoriteiten is gedaan en of de betrokkenen daarin voldoende zijn gehoord. Dat laatste geldt uiteraard ook voor het kind zelf.

4. Betekenis voor de praktijk?

In de literatuur is reeds opgemerkt dat de uitspraak van het EHRM in de zaak *Schneider*, gevolgen zou moeten hebben voor de Nederlandse praktijk waarin niet-juridische ouders zonder *family life* niet ontvankelijk zijn in hun verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling.^[18] Een wijziging van de Nederlandse wet leek dan ook noodzakelijk, waarbij bijvoorbeeld, naar het voorbeeld van de Duitse regeling, gedacht kan worden aan het aan de wet toevoegen van een bepaling die de vermeende verwekker een rechtsingang geeft om te verzoeken zijn biologisch ouderschap vast stellen, zonder dat dit direct afstammingsrechtelijke gevolgen heeft.^[19] De Hoge Raad heeft evenwel een creatieve weg gevonden via welke, zonder dat een wetswijziging noodzakelijk is, toch kan worden voldaan aan de vereisten die volgen uit de jurisprudentie van het EHRM. Door de volgorde van de vragen om te draaien moet dan eerst worden onderzocht of het toewijzen van het verzoek tot omgang, ervan uitgaande dat de verzoeker werkelijk de biologische vader is, in het belang van het kind zou zijn. Geen gemakkelijke vraag om te beantwoorden. In feite zal het, mocht daadwerkelijk vast komen te staan dat de man de biologische vader is van het kind, van belang zijn te zien hoe de juridische ouders op deze kennis reageren. Bewijs dat een ander dan de juridische vader de biologische vader van het kind is, zal immers nogal een impact kunnen hebben op de leefwereld van het kind en op de stabiliteit van diens gezinsleven. Het is in die context dat een eventuele omgangs- en informatieregeling zal moeten worden vormgegeven.

De rechten en belangen van het kind zijn, zo volgt ook nadrukkelijk uit de tweede uitspraak van de Hoge Raad, van doorslaggevende betekenis. Er is echter weinig houvast te vinden ten aanzien van de vraag hoe die belangen van het kind nu moeten worden ingevuld. Juist die beperkte handvatten maken de rechtsbescherming van het kind zelf kwetsbaar. Zo lijkt het te bepleiten dat de invulling die de Hoge Raad voorstelt, niet voldoet aan de procedurele verplichtingen die het EHRM koppelt aan de belangen van het kind. Hoe moet immers een zorgvuldige belangenafweging worden gemaakt van een toekomstige onzekere situatie, waarbij die onzekerheid bovendien ziet op de mogelijkheid dat binnenkort, figuurlijk gesproken, een bom kan ontploffen binnen het gezin waarin het kind opgroeit. Daarbij komt dat een zorgvuldige belangenafweging ook veelal vergt dat de mening van het kind daarbij wordt betrokken. Het is evenwel goed voor te stellen dat ouders ervoor kiezen om het kind niet volledig te informeren over de reden van de DNA-test. Mochten ouders ervoor

kiezen om hun kind niet te informeren over de reden van het DNA-onderzoek, dan zal de mening van het kind in de eerste te maken belangenafweging omtrent omgang en informatie, achterwege moeten blijven.

Wat mij betreft zou een wetswijziging waarin het voor vermeende biologische ouders mogelijk wordt om een DNA-test te verzoeken, dan ook nog altijd de voorkeur hebben. Dan zou de rechter zijn belangenafweging simpelweg kunnen baseren op de vraag of het op dit moment in het belang van het kind is om duidelijkheid te krijgen over het biologisch vaderschap. Of aan dat biologisch vaderschap vervolgens ook gevolgen moet worden gekoppeld, bijvoorbeeld in de vorm van een omgangs- of informatieregeling, is dan een vraag die van latere orde is.

Voetnoten

[\[1\]](#)

Mr. dr. K.A.M. van der Zon is universitair docent familie- en jeugdrecht.

[\[2\]](#)

EHRM 15 september 2011, appl. no. 17080/07 (*Schneider/Duitsland*), par. 100.

[\[3\]](#)

EHRM 15 september 2011, appl. no. 17080/07 (*Schneider/Duitsland*), EHRC 2011/159, m.nt. Gerards.

[\[4\]](#)

HR 10 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1851, en HR 11 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:349.

[\[5\]](#)

Zie onder meer M.J. Vonk, 'Weten, kennen en erkennen, kinderen van ouders die niet samen zijn', *NTM/NJCM-bull.* 2013/40 en M.D. Verwoerd, 'Nieuwe kansen voor biologische vaders tot omgang met hun kind', *FJR* 2015/9.

[\[6\]](#)

Zie evenwel het rapport van de commissie Herijking ouderschap waarin wordt opgemerkt dat de bescherming van het recht op afstammingsinformatie zo fundamenteel is, dat het niet zou misstaan in de Nederlandse Grondwet. Staatscommissie Herijking ouderschap, *Kind en ouders in de 21e eeuw*, Den Haag: Xerox/OBT 2016, p. 383–384.

[\[7\]](#)

Zie daarover M.J. Vonk, 'Weten, kennen en erkennen, kinderen van ouders die niet samen zijn', *NTM/NJCM-bull.* 2013/40.

[\[8\]](#)

Zie hierover C. Fenton-Glynn, *Children and the European Court of Human Rights*, Oxford: Oxford University Press 2021, p. 57–58.

[\[9\]](#)

Zie onder meer EHRM 7 februari 2002, appl. no. 53176/99 (*Mikulić/Kroatië*); EHRM 13 juni 2006, appl. no. 58757/00 (*Jäggli/Zwitserland*). In beide zaken ging het om de situatie dat bekend was wie de vermeende biologische ouder was. Zie over de situatie waarin afstammingsinformatie op basis van een wettelijke grondslag wordt achtergehouden bijvoorbeeld na een adoptie EHRM 13 februari 2003, appl. no. 42326/98 (*Odièvre/Frankrijk*) en EHRM 25 september 2012, appl. no. 33783/09 (*Godelli/Italië*).

[\[10\]](#)

EHRM 13 juni 2006, appl. no. 58757/00 (*Jäggli/Zwitserland*), par. 40.

[\[11\]](#)

EHRM 26 juni 2014, appl. no. 65192/11 (*Menesson/Frankrijk*), *NJB* 2014/1774.

[\[12\]](#)

Zie r.o. 2.59 en 2.60 in de conclusie van de A-G bij HR 10 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1851, onder verwijzing naar EHRM 8 december 2016, appl. no. 7949/22 en 45522/13 (*L.D. en P.K./Bulgarije*).

[\[13\]](#)

EHRM 18 mei 2006, appl. no. 55339/00 (*Róžańskij/Polen*).

[\[14\]](#)

EHRM 22 maart 2012, appl. no. 45071/09 (*Ahrens/Duitsland*) en van dezelfde datum EHRM 22 maart 2012, appl. no. 23338/09 (*Kautzor/Duitsland*). Zie hierover ook de conclusie van de A-G bij HR 10 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1851, onder 2.67.

[\[15\]](#)

EHRM 22 maart 2012, appl. no. 23338/09 (*Kautzor/Duitsland*), par. 76.

[\[16\]](#)

Zie hierover ook C. Fenton-Glynn, *Children and the European Court of Human Rights*, Oxford: Oxford University Press 2021, p. 247.

[\[17\]](#)

[18]

Artikel 1:377a BW en meer M.J. Vonk, 'Weten, kennen en erkennen, kinderen van ouders die niet samen zijn', *NTM/NJCM-bull.* 2013/40.

[19]

In haar noot bij HR 10 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1851, *NJ 2022/75* verwijst Wortmann naar de Duitse regeling waarin naar aanleiding van de uitspraak van het EHRM in *Schneider* een bepaling is opgenomen die het mogelijk maakt om een DNA-test af te dwingen, mits onder ede wordt verklaard dat de betreffende persoon tijdens de conceptieperiode bij de moeder van het kind was.